

Становище

на съдията Филип Димитров по мотивите по конституционно дело № 17/2016 г.

Конституционният съд с основание приема, че не може да даде задължително тълкуване на разпоредбата на чл.99, ал.7 от Конституцията, защото би законодателствал, попълвайки очевидна празнота в Конституцията, а не защото нормата е ясна.

Тезата, че новоизбраният президент разпуска Народното събрание (неизвестно кога и на базата на кой текст от Конституцията) се аргументира с разпоредбата на чл.64, ал.3 от Конституцията. Той предвижда, че „избори се произвеждат най-късно до два месеца след прекратяване правомощията на предишното“ Народно събрание. Не се изисква то да е разпуснато при това насрочване. Напротив, нормалната хипотеза е изборите да бъдат насрочени от президента (чл.98, ал.1, т.1 от Конституцията), докато то още действа. Аргумент се черпи и от чл.99, ал.5, изр.2 („Актът, с който президентът разпуска Народното събрание, определя и датата на изборите“), но смисълът на тази разпоредба е в тъкмо обратната насока, а именно президентът да не остави висящ въпроса за насрочването на изборите при наличие на служебно правителство и разпуснат парламент.

Задължение на новия президент да разпусне Народното събрание след встъпването си в длъжност няма. От друга страна, ако биха били насрочени избори от президента с изтичащ мандат, задължението за разпускане на парламента от новия президент би произтекло логически, но не и нормативно от този факт.

Конституционният съд не може да даде задължително тълкуване, но е уместно да развие съображения относно конституционната логика на визираните институти.

Решение на такива проблеми може да се постига чрез изменение на Конституцията или чрез създаване на конституционен обичай, какъвто беше случаят с чл. 99, ал. 2 и 4 през февруари 1997 г.